

GILLETTEOVA NEUROLOGIJA

(očima pacijenta)

„Klinika liječi pacijente. Zajednica skrbi podupire ljude."

I. Neurološka patologija

Svi su se bojali da će izgubiti srce.

Stoljećima se srce smatralo središtem života, sjedištem osjećaja, snage i hrabrosti. Kad bi srce stalo, sve bi završilo.

Onda je čovječanstvo polako počelo shvaćati da postoji još jedan vladar.

Tih.

Nevidljiv.

Apsolutan.

Mozak.

Bilo je dovoljno promatrati obitelji, prijatelje, poznanike, smjenu naraštaja i dolazak bolesti da bi se shvatila jednostavna istina: mozak upravlja svime.

Svakim pokretom.

Svakom riječi.

Svakim sjećanjem.

Svakom nadom.

Kad je mozak poremećen, ne pati samo jedan dio tijela. Pati cijeli ljudski sustav.

Dugo je odgovor bio strah.

Ljudi pogođeni neurološkim stanjima bili su izolirani, skrivani, često slabo shvaćeni, a još manje pomognuti. Obitelji su same nosile golem teret. Medicinsko znanje bilo je ograničeno, a namjenskih ustanova gotovo nije ni bilo.

Činilo se kao bitka osuđena na poraz.

Onda je došlo vrijeme razumijevanja.

Čovječanstvo je shvatilo da nije suočeno s izoliranim slučajevima, nego s jednim od velikih izazova vlastitog postojanja.

Parkinsonova bolest.

Alzheimerova bolest.

Degenerativne bolesti.

Neurološke ozljede.

Traume.

Rijetke bolesti.

Prirođena stanja.

Različita imena za istu stvarnost: krhkost onog organa koji upravlja svakom funkcijom našeg života.

Od tog trenutka neurologija je prestala biti samo medicinska disciplina.

Postala je zajednička odgovornost.

Neurološka patologija ne kuca na vrata.

Ulazi u živote ljudi i mijenja pravila igre.

II. Zašto?

Da se objasni što znači živjeti s neurološkim stanjem:

tijelo koje ne odgovara;

ograničenja;

ovisnost;

gubitak samostalnosti;

iznova određena normalnost.

Ne bolest.

Život oko bolesti. Život oko drugih.

Teret gotovo nikada ne nosi pacijent. Pacijent se često bori a da posve ne razumije bojište. Onaj tko ostaje blizu, naprotiv, vidi kako vrijeme mijenja oblik i uči da svaki osvojeni dan vrijedi više od velikih obećanja.

Patologija može promijeniti put. Ne može izbrisati vrijednost osobe.

Ljubav je njezin bitni dio, iznad svakog pukog osvajanja – i nitko nikada neće znati što će s njim biti.

I ja sam to prošao: bipolarni poremećaj, neodređenog stupnja, koji se na kraju pokazao tek dječjom hiperbudnošću što ju je izazvala moja majka, koja me je, po staroj izreci „batine i fritule čine lijepu djecu", punila pljuskama i u mozgu mi uključila ekvilizator.

Shvaćati stvari prije nego što se dogode – ali nisam ni mađioničar ni svetac, ni čudotvorac.

Ipak sam blizu onima koji pate – nakon što sam i majku i oca izgubio zbog Alzheimerove bolesti i pitao: pa tko je ovo? Ne poznajem ga.

III. Epilog

Klinika je zgrada.

Zajednica skrbi nešto je više.

To je svakodnevni susret ljudi koji pate, ljudi koji prate, ljudi koji skrbe i ljudi koji su odlučili preuzeti odgovornost da izgrade mjesto na kojem se nada može pretvoriti u metodu, predanost i mogućnost.

Ove stranice ne pripovijedaju o zgradi.

Pripovijedaju o ljudima koji kroz nju prolaze.

Svaki dan.

IV. Stranica autora

Ovo djelo nije naručeno.

Nije prodano.

Nije nastalo u komercijalne svrhe.

Napisano je kako bi svjedočilo o vrijednosti rehabilitacije, ljudskog dostojanstva i odnosa među ljudima.

Jedina tražena naknada jest simbolični dolar – ne kao plaćanje za djelo, nego kao svjedočanstvo zajedničke predanosti kulturi skrbi, nade i odgovornosti.

Ferdinando